

[Ebba Strange]

taget af, er, at den højere retfærdighed nu sker fyldest.

Hvor ligger da retfærdigheden i denne sag? Jeg ved det ikke. Jeg har svært ved at udtale mig om det. Jeg læste Ekstra Bladet, der har citeret skattedirektør Hans Westerberg for at have udtalt, at mange mennesker måske bliver dømt for hårdt, fordi de vedtager en bøde fra skattevæsenet, hvorimod en politiker vil have den prøvet ved en domstol, fordi det gælder hans politiske liv at skattevæsenet vælger ikke at køre sagen. Til gengæld ville konsekvenserne ved en dom være hårdere for politikerne.

Jeg har personlig ikke kendskab til tilstrækkelig mange sager til, at jeg kan vurdere, hvordan andre mennesker ville være blevet bedømt i en tilsvarende sag. Men til gengæld hører jeg til dem, der ikke nærer de store illusioner om, at vi lever i et samfund, hvor alle er lige for loven. Jeg har hørt både hr. Poul Schlüter og hr. Ole Espersen sige, at det er de bestræbelser, man arbejder efter, og det er da muligt, det vil jeg ikke bestride, men jeg ved i hvert fald, at der gælder ikke lighed her, der gælder ulighed overalt i samfundet, hvor vi færdes. Denne ulighed medfører ofte, at de mennesker, der bedst kender systemerne – det gælder såmænd alle vores systemer – der har styrke og overskud til at modsige autoriteterne, også klarer sig bedst igennem retsmaskineriet, medens de, der oftest kommer alvorligt i klemme i retsmaskineriet, hører til dem, der også på en lang række andre områder er de svageste her i samfundet. På den anden side skal vi heller ikke være blinde for, at netop politikere kan blive udsat for at blive ramt hårdere end andre.

På den baggrund kan jeg egentlig godt forstå, at en række af de mennesker, der selv har været i klemme i det skattemæssige retssystem, og som selv oplever skattesystemet som svært overskueligt, lader sig påvirke af den pressehetz, som de konservative har lagt op til med deres angreb på skatteministeren. Det er i virkeligheden disse mennesker, der i dag skal beroliges bl. a. af statsministeren.

I socialistisk folkeparti vil vi, som vi altid har gjort, arbejde for at få et skattemæssigt retssystem, der først og fremmest koncentrerer sine anstrengelser om at afsløre de egentlige skattesvindlere, og som snarere vejleder end straffer de mennesker, der på grund af

systemets indviklethed kommer til at lave fejl i deres selvangivelse.

På denne baggrund vil^oSF i dag ikke deltage i jagten på skatteministerens skalp. Tværtimod vil vi bede ham om hurtigst muligt at gå i gang med at forberede en skatte-reform, der dels forenkler systemet, så færre kommer i klemme i det, dels fordeler de skattemæssige byrder anderledes retfærdigt, end de er fordelt i dag. Vi håber, at grunden til, at statsministeren har valgt netop Karl Hjortnæs til skatteminister, er, at han anser ham for at være den, der bedst kan løse disse påtrængende opgaver.

Niels Helveg Petersen (RV):

Ingen er skyldig, som ikke er dømt. Man dømmes ikke på røre i befolkningen eller på avisartikler, og ethvert menneske – ikke mindst medlemmer af dette ting og andre offentlige personer – har krav på og kan få brug for den beskyttelse, der ligger i, at man respekterer dette. Hr. Hjortnæs er ikke dømt.

Folketinget udnævner ikke ministre. Folketinget har derimod den opgave at føre kontrol med ministrenes embedsførelse. Hvis embedsførelsen giver anledning dertil, kan et flertal tvinge en minister væk. Om skatteministerens embedsførelse vil give anledning til kritik eller til vanskeligheder i øvrigt, kan ingen vide i dag. Vi er i det radikale venstre bekymrede for konsekvenserne i den daglige skatteadministration. Kun tiden kan vise, om der er grundlag for ængstelse.

Arne Melchior (CD):

»Den, som er ren, han kaste den første sten«. Hvis dette kendte bibelord blev overholdt så tit, som det bliver citeret, så ville stenkastning være en meget sjælden foreteelse.

CDs gruppe bekender sig til dette bibelord. Vi vil dog have lov til at tilføje, at den omstændighed, at man ikke bør kaste med sten – og det er der vel ingen her der tør; vi har jo hørt én ordfører sige, at man skal gribe i egen barm, og den, som bærer barmen, mærker jo, hvor det bærer hen, og hvordan den er at gribe i – medmindre man er ren, betyder vel heller ikke, at man, hvis man sådan er almindeligt anløben, almindeligt nusset, som formentlig de fleste af os her i landet, så skal give sig til at bo i et glashus. Det